

Arrest

**nr. 59 922 van 18 april 2011
in de zaak RvV X/ II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 15 januari 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 8 oktober 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op 16 december 2010.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 februari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VAN DE COTTE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 14 november 2005 dient verzoeker een asielaanvraag in. Op 10 januari 2006 beslist de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Op 28 februari 2006 bevestigt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van verblijf. Het beroep hiertegen wordt op 21 september 2010 door de Raad van State verworpen.

1.2 Op 29 maart 2006 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van (oud) artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.3. Op 2 oktober 2007 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Deze beslissing wordt op 8 november 2007 aan verzoeker betekend, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten. Hiertegen dient verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dat op 27 januari 2008 wordt verworpen bij arrest nr. 7917.

1.3. Op 28 oktober 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.4. Op 1 maart 2010 wordt in een brief aan verzoeker gemeld dat een instructie tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister zal gegeven worden indien hij een arbeidskaart B voorlegt.

1.5. Op 8 oktober 2010 wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf van 28 oktober 2009 ongegrond verklaard. Op 16 december 2010 wordt aan verzoeker het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen, die als volgt zijn gemotiveerd:

- de eerste bestreden beslissing:

“Redenen:

De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de vernietigde instructie van 19.07.2009 betreffende de toepassing van art. 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werd deze instructie door de Raad van State vernietigd op 11.12.2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde vernietigde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Qua verblijfsduur zou betrokkene hieraan voldoen. Echter, om geregulariseerd te worden op deze basis dient betrokkene een arbeidskaart B, afgeleverd door de bevoegde gewestelijke overheid, voor te leggen. In een door ons verzonden schrijven aan betrokkene dd. 01.03.2010 staat uitdrukkelijk vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Uit een schrijven van het Vlaams Gewest dd.05.10.2010 blijkt dat de aanvraag voor het toekennen van een arbeidsvergunning definitief geweigerd werd.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene zich nooit schuldig gemaakt zou hebben aan strafbare gedragingen en hij nooit in aanraking zou gekomen zijn met de politionele en/of gerechtelijke overheden dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Het feit dat betrokkene sinds 2005 in België verblijft, Nederlands zou spreken en zou leren zoals het inschrijvingsbewijs aantoonde, een arbeidscontract voorlegt en een bewijs levert van eerdere tewerkstelling, een grote vrienden- en kennissenkring zou hebben opgebouwd zoals de getuigenverklaringen moeten bewijzen en het bewijs dat betrokkene gebruik maakt van publieke dienstverlening zoals een abonnement voor het openbaar vervoer en de verklaring van vzw De Tinten, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Betrokkene diende een asielaanvraag in op 2005. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 01.03.2006 met een beslissing 'Niet ontvankelijk (weigering van verblijf)' door het Commissariaat-Generaal voor de vluchtelingen en Staatlozen, hem betekend op 02.03.2006. Vervolgens diende betrokkene een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad van State, dat werd afgesloten op 21.09.2010. De duur van de procedure (procedure voor de Raad van State inbegrepen), met name iets meer dan 4 jaar en 10 maanden, is niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.”

- de tweede bestreden beslissing:

“REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1,2° van de Wet van 15 december 1980).

- Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing 'niet ontvankelijk (weigering van verblijf)' door het Commissariaat generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 01.03.2006

- Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 10.01.2006. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land

Indien dit bevel niet opgevolgd wordt, loopt hij (zij) gevaar, onverminderd rechtsvervolging overeenkomstig artikel 75 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, naar de grens te worden geleid en te dien einde te worden opgesloten gedurende de periode die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel overeenkomstig artikel 27 van dezelfde wet.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.”* Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Uit lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker enkel middelen aanvoert gericht tegen de eerste bestreden beslissing. Verzoeker voert geen middelen aan gericht tegen de tweede bestreden beslissing. Derhalve is het beroep onontvankelijk voor zover het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing.

3. Onderzoek van het beroep in de mate dat het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker betoogt het volgende:

“Eerste en enig middel : schending van artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Schending van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

2.1. Verzoeker diende een aanvraag in tot regularisatie conform artikel 9bis Vw en op basis van de regularisatiecriteria, vervat in de instructies dd. 19 juli 2009 van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, welke laatste door de Raad van State werden vernietigd bij arrest dd. 11 december 2009. Desondanks de onwettigheid ervan, heeft de Staatssecretaris zich ertoe geëngageerd deze instructies toe te passen op basis van zijn discretionaire bevoegdheid. Bijgevolg worden hierdoor criteria toegevoegd aan artikel 9bis Vw, welke niet voorzien zijn in dit artikel. De weigering van de regularisatieaanvraag van verzoeker op basis van instructies die inmiddels onwettig werden verklaard en vernietigd werden door de Raad van State, kan niet weerhouden worden. Immers, de loutere omstandigheid dat een aanvraag één of meerdere criteria vermeld in de instructies niet vervuld, volstaat op zich niet om deze af te wijzen en ontslaat de Staatssecretaris niet van de verplichting om de aanvraag te onderzoeken in het licht van andere aangevoerde argumenten, zoals de lange asielprocedure van verzoeker, het feit dat hij reeds gewerkt heeft en volledig geïntegreerd is in de samenleving.

2.2. Dat ondergeschikt, in de veronderstelling dat de Staatssecretaris de vernietigde instructies toch kon naleven, de bestreden beslissing op geen enkel ogenblik gekeken heeft naar de geest van deze instructies, doch dat enkel een strikte letterlijke interpretatie wordt gehanteerd. Het mag duidelijk zijn dat de eigenlijke bedoeling erin gelegen was om personen welke een lange asielprocedure hebben

doorlopen - en hierdoor lange tijd hebben moeten wachten op duidelijkheid en zekerheid in hun dossier — in aanmerking zouden komen voor een regularisatie. In dit kader werd geopteerd om bijvoorbeeld 5 jaar in te schrijven in de instructie. Dat de asielprocedure van verzoeker maar liefst 4 jaar en 10 maanden in beslag heeft genomen, waardoor hij alleszins evenzeer aanspraak kan maken op regularisatie. Het mag duidelijk zijn dat deze periode, welke zo goed als vijf jaar bedraagt, voor verzoeker zeer moeilijk was, daar hij gedurende deze periode in onzekerheid leefde aangaande zijn toekomst. In het licht van de eigenlijke bedoeling van de bepalingen in de vernietigde instructies, valt ook deze situatie binnen de toepassing van het criterium. In casu werd de instructie op een dermate rigide wijze toegepast dat iedere vorm van redelijkheid achterwege blijft. Er is immers in de beoordeling van een dossier geen redelijk en essentieel onderscheid te maken tussen de situatie van verzoeker en deze van een persoon welke 2 maanden langer dan verzoeker in de asielprocedure heeft vertoefd. De problematiek voor beide personen is identiek en de bestaansredenen van het criterium aangaande lange asielprocedures is dit ook. Er is in beide gevallen immers sprake van een onredelijk lange asielprocedure. Immers, men kan bezwaarlijk voorhouden van dat een asielprocedure van 5 jaar als onredelijk moet worden beschouwd en deze van verzoeker, welke minder dan 2 maanden korter was, dit niet zou zijn. Door een dergelijke redenering te hanteren, schendt de bestreden beslissing de facto artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Bovendien wordt geen enkele motivering gegeven waarom de asielprocedure van verzoeker niet onredelijk lang zou zijn, zodat de bestreden beslissing eveneens onvoldoende gemotiveerd is. De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de beslissing de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze, wat impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Tenslotte is de bestreden beslissing al evenzeer in strijd met het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel, nu geenszins in alle redelijkheid kan gesteld worden dat een asielprocedure van meer dan 4 jaar en 10 maanden niet onredelijk lang zou zijn. De bestreden beslissing is dan ook tot een onredelijk besluit gekomen.

2.3. Verzoeker heeft aanvankelijk een arbeidsovereenkomst voorgelegd welke niet in een full time job voorzag. Op basis hiervan werd zijn aanvraag tot het bekomen van een arbeidskaart afgewezen. Evenwel heeft verzoeker nadien een voltijds contract voorgelegd. Verzoeker heeft dit nieuwe contract voorgelegd aan de Migratiedienst en eveneens opgestuurd naar de Dienst Vreemdelingenzaken, doch hiermee werd geen rekening gehouden bij de totstandkoming van de bestreden beslissing. De zorgvuldigheidsplicht werd dan ook miskend doordat geen rekening werd gehouden met de nieuwe arbeidsovereenkomst die door verzoeker werd overgemaakt. Al evenmin werd gemotiveerd waarom deze nieuwe arbeidsovereenkomst niet in overweging werd genomen bij het tot stand komen van de bestreden beslissing, waardoor de motiveringsplicht geschonden werd.

2.4. Tenslotte wordt het zorgvuldigheids- en motiveringsbeginsel geschonden wanneer de bestreden beslissing stelt: het feit dat betrokkene sinds 2005 in België verblijft, Nederlands zou spreken en zou leren zoals het inschrijvingsbewijs aantoonde, een arbeidscontract voorlegt en een bewijs levert van eerdere tewerkstelling, een grote vrienden- en kennissenkring zou hebben opgebouwd zoals de getuigenverklaringen moeten bewijzen en het bewijs dat betrokkene gebruik maakt van publieke dienstverlening zoals een abonnement voor het openbaar vervoer en de verklaring van vzw De Tinten, kon niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. De integratie-inspanningen van verzoeker worden door de bestreden beslissing zonder meer niet in aanmerking genomen, zonder opgave van reden waarom deze niet kunnen worden weerhouden als een grond voor regularisatie. Gelet op de verregaande discretionaire bevoegdheid in hoofde van de staatssecretaris, is een dergelijke standaardafwijzing dan ook geenszins afdoende. Er wordt immers niet op een concrete wijze gemotiveerd waarom in voorliggend geval, de integratie-inspanning van verzoeker niet voldoende zijn om weerhouden te worden als een grond voor regularisatie. Dat de middelen dan ook ernstig en gegronde zijn.”

3.2. In haar nota met opmerkingen benadrukt de verwerende partij dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt over een discretionaire bevoegdheid en dat de staatssecretaris zich geëngageerd heeft om binnen die discretionaire bevoegdheid de criteria van de instructie te blijven toepassen. De verwerende partij stelt dat zij geenszins de instructie te strikt heeft toegepast en geeft aan dat de voorwaarden van de instructie duidelijk zijn. In verband met het nieuwe arbeidscontract waarover verzoeker het heeft in zijn verzoekschrift, stelt de verwerende partij dat verzoeker niet aangeeft op welk moment hij een nieuw contract heeft voorgelegd.

3.3. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de

beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

3.4. Verzoeker kan worden gevolgd waar hij stelt dat de instructie van 19 juli 2009 door de Raad van State werd vernietigd bij arrest nr. 198.769 van 10 december 2009. De Raad van State oordeelde immers dat de instructie geen ruimte meer toelaat voor appreciatie doordat meteen is voldaan aan de voorwaarde van de buitengewone omstandigheden zoals voorzien in de Vreemdelingenwet, wanneer wordt voldaan aan de in de instructie opgenomen criteria en dit terwijl enkel de wetgever de aanvragende vreemdeling kan ontslaan van de verplichting aan te tonen dat er in zijn geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn. Wat betreft de gegrondheid van de aanvraag maakt de verwerende partij inderdaad gebruik van de criteria van de instructie. Dit wordt niet betwist door de verwerende partij. Evenwel dient de Raad vast te stellen dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag beschikt over een zeer ruime appreciatiebevoegdheid. Anders dan bij de ontvankelijkheid van de aanvraag heeft de wetgever hier geen wettelijke criteria vooropgesteld waaraan de aanvraag moet voldoen om gegrond te worden verklaard. Een ruime discretionaire bevoegdheid betekent echter niet dat de verwerende partij willekeur mag hanteren. Door binnen het kader van zijn discretionaire bevoegdheid de elementen die vooropgesteld waren in de vernietigde instructie te hernemen als waren het nieuwe criteria voor een beoordeling ten gronde van de regularisatieaanvraag, kan de verwerende partij geen willekeur worden verweten.

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, werden geen voorwaarden toegevoegd aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet maar, zoals hoger reeds aangegeven, heeft de overheid zich laten leiden door de invulling die zij via de instructie heeft gegeven aan de haar in dit artikel toegekende discretionaire bevoegdheid. Verzoeker betwist bovendien niet dat hij zich in zijn aanvraag gesteund heeft op de criteria van de instructie.

3.5. Uit de aanvraag om machtiging tot verblijf van 28 oktober 2009 blijkt duidelijk dat verzoeker zich heeft beroepen op de criteria van punt 2.8.B (werk + duurzame lokale verankering) van de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van het oude artikel 9, derde lid en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Punt 2.8.B. van de instructie van 19 juli 2009 bepaalt het volgende:

"2.8. Voor aanvragen ingediend 3 maanden te rekenen vanaf datum van 15 september 2009 zal ook de vreemdeling met een duurzame lokale verankering in België in aanmerking komen. (...)

Volgende vreemdelingen komen in aanmerking:

(...)

B. Of de vreemdeling die, voorafgaand aan zijn aanvraag, sinds 31 maart 2007 een ononderbroken verblijf in België heeft en die een kopie van een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorlegt, hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon.

Hiertoe :

Moet het dossier binnen drie maanden na de aanvraag aangevuld worden met een positief advies, afgeleverd door de Gewesten betreffende de aangevraagde arbeidskaart B.

Of

Moet het dossier aangevuld worden met een arbeidskaart B afgeleverd door de Gewesten, en dit op basis van een Attest van Immatriculatie van drie maanden afgeleverd met dit doel."

In zijn aanvraag geeft verzoeker aan dat hij enerzijds een ononderbroken verblijf in België heeft sinds minstens 31 maart 2007 en duurzaam lokaal verankerd is en anderzijds dat hij een arbeidscontract voor onbepaalde duur heeft. Met betrekking tot de aflevering van de arbeidskaart B, blijkt uit het administratief dossier dat verzoekers aanvragen om een arbeidskaart op respectievelijk 12 mei 2010 en 2 juni werden geweigerd. Hiertegen werd beroep ingesteld. Op 5 oktober 2010 wordt in graad van beroep een weigeringsbeslissing genomen. Hier wordt ook in de bestreden beslissing expliciet naar verwezen. Waar verzoeker stelt dat er geen rekening werd gehouden met het nieuwe arbeidscontract dat hij heeft voorgelegd, wijst de Raad erop dat verzoeker niet specificceert om welk contract het gaat. In de mate dat verzoeker doelt op het aan het verzoekschrift als bijlage gevoegde stuk, zijnde een arbeidscontract van 27 december 2010, dient evenwel gesteld dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker dit stuk ook werkelijk heeft voorgelegd aan de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid. Dit klemt des te meer nu uit dit arbeidscontract blijkt dat het dateert van na de bestreden beslissing, zodat de verwerende partij hiermee hoe dan ook geen rekening kon houden op het moment van de bestreden beslissing.

Derhalve voldoet verzoeker niet aan de cumulatieve voorwaarden van punt 2.8.B. van de instructie van 19 juli 2009, waarop hij zich expliciet heeft beroepen in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf van 28 oktober 2009. Verzoeker stelt dat de instructie op een te rigide wijze wordt toegepast, omdat hij bijna in aanmerking kwam voor het criterium langdurige asielpcedure van meer dan vijf jaar en hij toch niet geregulariseerd werd. De Raad wijst erop dat verzoeker niet voldoet aan het criterium langdurige asielpcedure van meer dan vijf jaar, wat verzoeker overigens niet betwist. In de bestreden beslissing wordt hieromtrent dan ook niet kennelijk onredelijk geoordeeld dat een asielpcedure van iets meer dan vier jaar en tien maanden niet van aard is dat ze als onredelijk lang kan worden beschouwd. Het argument van verzoeker dat ook zijn asielpcedure onredelijk lang was, kan geen afbreuk doen aan de motieven van de bestreden beslissing nu het eigen is aan termijnen dat deze een strikte demarcatie vormen en de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet kennelijk onredelijk oordeelt wanneer hij, binnen de ruime discretionaire bevoegdheid die hij ter zake bezit, toepassing maakt van een beleidsrichtlijn dienaangaande. Waar verzoeker stelt dat zijn integratie-inspanningen ten onrechte niet als grond voor regularisatie worden weerhouden, wijst de Raad erop dat de voorwaarden van punt 2.8.B. van de instructie cumulatief zijn en dat duurzame lokale verankering op zich niet volstaat om geregulariseerd te worden. In tegenstelling tot verzoekers beweringen wordt dit wel degelijk in de bestreden beslissing gemotiveerd, namelijk waar deze stelt dat: *“Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.”*

In zoverre de verzoekende partij de schending aanvoert van het zorgvuldigheidbeginsel, dient te worden opgemerkt dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Voor wat betreft de opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel dient gesteld dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Uit de bespreking hoger blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid met inachtneming van alle relevante feitelijkheden op kennelijk redelijke wijze geoordeeld heeft dat verzoeker niet in aanmerking komt voor regularisatie.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien april tweeduizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER